

тивъ Килбурунската крѣпость, която ся защищаваше отъ Суваровъ.

Отъ слухътъ на това Турско нападение, Нѣмцитѣ, по задѣлженне на Йосифа II кѣмъ Катерина, ся распорядихъ въ Семлинското поле, въ Унгария, да нападнѣтъ Бѣлградъ безъ да обявѣтъ война. Великийтъ Визирь Йусуфъ-Паша ся отправи за София, дѣто бѣше Дунавската войска.

Началото бѣше благополучно. Йусуфъ, на чело на двѣста и петъ-десетъ хиляди войни наредени по край Дунава и покрай Днѣстра, отъ Бѣлградъ до Очаковъ, смѣя да мине рѣката и да отиде противъ Йосифа II който бѣше повскалъ да опита своята военна честъ съ Турцитѣ. Този князь остави ся да ся върти чрѣзъ тѣснитѣ мѣста на Златина, и изгонинъ отъ мѣсто на мѣсто, остави Банатскитѣ жители на буйността Турска. Градница ся завладѣхъ, села ся изгорихъ и съ хиляди роби ся отведохъ, отъ татѣкъ Вѣспорѣтъ, въ Азия. Той повика маршалътъ Лавдона, единъ отъ вехтитѣ генерали на Мария-Тереза, майка му, и му придаде сабята си.

Потемкинъ, Романзовъ и Суваровъ подновихъ сѣюзътъ въ Молдавия и по Днѣстра; Хокзимъ падаше отъ тѣхъ на 17 Октомврия. Потемкинъ дѣржеше подъ обсада Очаковъ съ сто хиляди Руски юнаци. Единъ Американецъ, Павелъ жонъ, въ Руска служба, и князътъ отъ Пассау, сѣдѣйствувахъ, като участници на обсадата при Днѣстра.

Хасанъ-Паша излѣзе отъ Черно Море съ двайсетъ и петъ гемии, петнайсетъ фрегати, четири-десетъ и петъ бомбарди, въ начало на Майя, да нападне Руската ескадра. Суваровъ го посрѣщнѣ съ една батарея отъ трийсетъ тона която ся затуляше отъ единъ рѣтъ, и не ся откри освѣнъ като ся яви турскитѣ прѣпорецъ. Шестѣхъ гемии отъ прѣдгвардията потѣгнахъ, гемията врѣзъ която бѣше сѣщитѣ Хасанъ, въ битвата, потѣгна тоже; други седемъ гемии или фрегати сѣднахъ на пѣсакътъ. Хората му, исплашен-